СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 61. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 1-го КВІТНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 1, 1987 No. 61. VOL. XCIV.

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ ПЕРЕВОДИТЬ ПЕРЕВІРКУ СТАНУ УНСОЮЗУ



Головна Контрольна Комісія УНС (зліва): С. Гавриш, А. Дорошенко, о. митрат С. Біляк, Н. Олесницький і Л. Філь

Джерзі Сити, Н. Дж. — У понеділок, 30-го березня ц.р., тут у приміщеннях Головної Канцелярії Українського Народного Союзу та його видавництва, почалася річна перевірка майна, діловодства і організаційного стану УНС, цієї найбільшої і найстаршої української установи в ЗСА і Канаді.

Перевірку, яка включає рекордовий, фінансовий і організаційний департаменти та Видавництво „Свобода" й Союзівку, переводять члени Головної Контрольної Комісії, які уконстатувались на своєму короткому засіданні так: адв. Нестор Олесницький, голова, інж. Анатолій Дорошенко, заступник голови, Степан Гавриш, секретар, о. митрат Степан Біляк і Леонід Філь, члени.

Про вислід перевірки Контрольна Комісія звітуватиме на річних нарадах Головного Уряду на початку червня ц.р., а загальні ствердження та заклик Комісії буде опублікований у виданнях УНС „Свободі" і „Українському Тижневику".

Н. Холодна і Б. Кравченко отримали нагороди Фундації Антоновичів

Ню Йорк. — Фундація Омеляна і Тетяни Антоновичів повідомляє, що на рекомендацію жюрі літературних і наукових нагород фундації, літературну нагороду Антоновичів на 1986 рік надається Наталі Лівицькій-Холодній за її збірку „Поезії старі і нові" і наукову нагороду Богданові Кравченкові за його працю „Social Change and National Consciousness in Twentieth Cerntury Ukraine".

Жюрі шостого скликання складається з таких осіб: Ярослав Пеленський, голова, Богдан Рубчак, Іван Фізер і Роман Шпорлюк.

Урочисте вручення нагород відбудеться тут в суботу, 11-го квітня 1987 року, о год. 5:30 по полудні в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79 вулиця.

Фундація Омеляна і Тетяни Антоновичів запрошує на цей вечір українську громадськість.

В. Гришко доповідатиме в Чикаґо

Чикаґо. — В п'ятницю, 24-го квітня ц.р., о год. 7:30 вечора в авдиторії катедри свв. Володимира і Ольги в Чикаґо відбудеться доповідь Василя Гришка, почесного голови УРДП, який мешкає тепер на Фльориді, на тему „Від Бандери до Багряного".

Д-р В. Гришко є автором багатьох різних праць, як „Україна сьогодні і ми", „Хто з ким і проти кого", „Що й треба було довести", „Москва сльозам не вірить" „Український голокост" українською та англійською мовами та багато інших. В. Гришко став членом ОУНр ще в Україні, а на еміґрації належав до політичної ради ОУНр і близько співпрацював з Бандерою, Стецьком, Ленкавським, Рябишенком, Охримовичем, Багряним, Дацьком, Дивничем та іншими відомими політичними діячами двох політичних середовищ.

Студенти ТУСМ заплянували працю, потребують підтримки громади

Джерзі Сити, Н. Дж. (В. Л-ць). — З метою інформувати українську громаду про заплановану працю, редакцію „Свободи" відвідали в середу, 18-го березня ц.р., представники студентства ТУСМ, Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського, Ліда Микитин, голова Крайової управи, Юрій Прядка, голова Осередку діяльности ТУСМ в Ню Йорку і Петро Матіяшек, заступник голови Осередку і організаційний референт.



В редакції „Свободи" (зліва): Юрій Прядка, Ліда Микитин і Петро Матіяшек.

Першою темою розмови представників ТУСМ з редакторами „Свободи" була справа демонстрації в обороні Юрія Шухевича, запланованої на п'ятницю, 3-го квітня ц.р., о год. 6-ій вечора, біля приміщення совєтської місії до Організації Об'єднаних Націй на 67-ій вулиці і Лексинґтон евеню в Ню Йорку. Такі демонстрації ТУСМ влаштовує майже кожного року, але молоді студенти не знаходять належної підтримки в цій, як зрештою багатьох інших акціях, від великої метрополітальної громади, яка з роками немов би почала забувати, що Ю. Шухевич вже понад 40 років перебуває в ув'язненні за те, що не вирікся ідей свого великого батька Романа Шухевича — Тараса Чупринки, головного командира УПА. Як ніколи перед тим українська спільнота має великі вигляди змобілізувати публічну опінію в діяспорі в користь звільнення Ю. Шухевича, в'язня-сліпця, бо політична ситуація набагато змінилася в користь української визвольної концепції, тут на вільних поселеннях у країнах вільного світу і там у царстві поневолення на Сході Европи.

Гості редакції повідомили, що на демонстрації виступатиме з коротким словом сенатор Алфонс Д'Амато, д-р Ніна Строката-Караванська і представник посадника Едварда Ка-

(Закінчення на стор. 3)

ІНФОРМАЦІЇ В. ТУРЧИНА МАЮТЬ ШИРОКИЙ ВІДГОМІН В ІЗРАЇЛІ

СУДДІ НА ПРОЦЕСІ І. ДЕМ'ЯНЮКА ЗЛАГІДНИЛИ НАСТАНОВУ ДО ОБОРОНИ

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН, тел.). — Нові інформації Вілляма Турчина про „Івана з Треблінки", тобто встановлення цим українським архіваром, що „Іваном" був німецький громадянин згідно з двома листами нацистських злочинців з 1945 і 1947 років, мали широкий відгомін в засобах масової інформації Ізраїля Вістки про знайдені В. Турчином документи появились також у західній пресі, зокрема в Англії, Західній Німеччині, Франції, Канаді.

Натомість американська „велика преса", за малими вийнятками, промовчує цю справу, яка може надати нового обороту справі І. Дем'янюка.

Про це говорили оборонці Марк О'Коннор і Йорам Шефтель у неділю, 29-го березня, під час переслухання у Верховному суді в справі їхнього відклику щодо сторонничости трьох суддів на процесі І. Дем'янюка. Й. Шефтель сказав, що на час розгляду справи Верховним судом і з уваги на нові документи, тобток знайдені В. Турчином листи, процес повинен бути перерваний. Але Верховний суд відмовився від рішення в тій справі, підтверджуючи юрисдикцію у цьому питанні трьох суддів, які у понеділок, 30-го березня, дозволили прокуратурі дальше опитування німецького адвоката, Гельґе Ґрабіц.

Але помітною у понеділок була зміна в настанові суддів до оборони і на прохання М. О'Коннора дати більше часу обороні на підготову до перепитування Г. Ґрабіц, суд погодився і перервав сесію вполудне, даючи обороні час до вівтірка вранці приготовитись.

У понеділок перед полуднем, Г. Ґрабіц дальше розповідала про процес Карля Штрайбеля, команданта вишкільного табору в Травніках. Вона сказала, що Штрайбель свідчив, що через Травнікі перейшло біля 2,500 „українських сторожів", а її власна оцінка є між 3,500 і 4,000. На запит судді, які вона має на це дані, Ґрабіц сказала, що це її власна оцінка.

Опитуванням Ґрабіц прокуратура хотіла встановити, що в Травніках вишколювалось сторожів, але й вживалось їх для транспортування жидів з ґетто до концентраційних таборів, призначувалось і переносилось їх на службу в таборах тощо. Але Штрайбель тільки виконував накази „згори", тому й суд над ним закінчився звільненням його.

Прокуратура внесла в акти процесу листи прізвищ сторожів на три сторінки машинопису, що її приготовив Штрайбель ще в 1943 році. Оборона встановила, що вся документація з процесу Штрайбеля — це фотокопії, а не оригінали, що й підтвердили судді.

На перепитування Ґрабіц залишилось мало часу і адвокат Джан Ґілл вспів тільки запитати німку-прокуратора з Гамбурґу, чи вона має докторат. Сказала, що ні, студіювала право в 1954-58 роках в Німеччині. Як згадано, у понеділок по полудні сесії не було на прохання оборони і за згодою суддів.

Відзначено 70-річчя постання Центральної Ради

Монтреаль, Кве. (ОУПС) — Для відзначення 70-річчя з дня створення Української Центральної Ради відбулося тут з ініціятиви Уряду УНР у п'ятницю, 20-го березня ц.р. зібрання керівних діячів УНР, в тому Т-ва Прихильників ДЦ УНР, відділ у Монтреалі, і Українського Інформаційного Бюра при ДЦ УНР.

Зібрання відкрив вступним словом голова Уряду проф. Ярослав Рудницький, згадавши історичну подію з-перед 70 років, що започаткувала українську революцію й під кермою проф. Мирослава Грушевського проголосила три універсали в 1917 році, завершуючи справу суверенности України Четвертим Універсалом 22-го січня 1918 року. Українська Центральна Рада, зорганізована 20-го березня 1917 року в Києві, була найвищим політичним чинником українства того часу й виконала свою історичну місію.

Цьогорічні відзначування 70-річчя УЦР знайдуть свій вияв у зібранні Уряду й Президії УНРади у Філядельфії в травні, а на науковому форумі відзначиться цей ювілей окремою асамблеєю УММАН. На міжнародному полі готується в Лондоні видання „Білої книги" про революційний рух на сході Европи в 1917 році й Уряд УНР запрошений до співучасти в цьому проєкті: розділ про Україну того часу зосередиться на діяльности Української Центральної Ради 70 років тому.

В дискусії, що слідувала після слова голови Уряду, взяла участь Галина Сеніщин, голова монтреальського Т-ва Прихильників ДЦ УНР, зголосивши свою участь у сесіях у Філядельфії та віднотовуючи дату 20-го листопада для відзначення Третього Універсалу УЦРади, що проголосив заіснування Української Народної Республіки. Від Українського Інформаційного Бюра взяла участь у дискусії Тетяна Носко-Оборонів, даючи огляд дотеперішніх голосів про 70-річчя УЦРади в українській пресі та згадуючи, що березневе число її „Бюлетеню УІБ" та офіціозу ДЦ УНР „Мети" у Філядельфії присвятили належну увагу історичній події основування УЦРади в березні 1917 року.

Громада в Асторії відзначить річницю катастрофи в Чорнобилі

Асторія, Н. Й. (В. Л-ць). — Прицерковні і громадські організації, активні на терені Асторії, вирішили Торжественною Службою Божою, Панахидою за душі померших від нуклеарної радіяції осіб, демонстрацією вулицями цієї дільниці Квінсу і політичною частиною з виступами американських політичних діячів, гідно відзначити першу річницю нуклеарної катастрофи в Чорнобилі, яка збільшила страждання українського народу під комуно-московською окупацією.

Чорнобильська катастрофа, яка трапилася 26-го квітня 1986 року, ще й досі не сходить зі сторінок світової преси, яка відкрито обговорює усі аспекти тієї страшної події з її катастрофальними наслідками, зокрема для населення України, Білорусі та інших близьких до України европейських країн, в залежності від розмірів радіяції, яка поширилася після вибуху і вогню на четвертому бльоці нуклеарного реактора.

З України надходять інформації про страх перед радіяцією, тим більше, що окупаційна влада не дбає про власне населення. Кажуть, що СССР із закупленої в Західній Европі худібки робить ковбаси, якими годує не тільки населення України і Білорусі, але також Куби, Афганістану, Етіопії, Нікараґуа та інших країн.

Громада в Асторії зорганізувала спеціяльний комітет для успішного переве-

(Закінчення на стор. 3)

Створено Термінологічну комісію історії України

(Р. СКВУ). — З ініціятиви Наукової Ради при СКВУ, світової надбудови українських наукових і науково-високошкільних установ, створено Термінологічну комісію, яка займається усталенням і опрацюванням важливішої термінології історії України.

У склад комісії входять такі науковці (в поазбучному порядку): проф. д-р Любомир Винар (Кентський стейтовий університет, ЗСА), проф. д-р Тарас Гунчак (Ратґерський університет, ЗСА), проф. д-р Аркадій Жуковський (Сорбонський університет, Париж), проф. д-р Теодор Цюцюра (ректор УВУ), проф. д-р Ігор Каменетський (Центральний Мишиґенський університет, ЗСА), проф. д-р Олександер Оглоблин (Український Вільний Університет), проф. д-р Ігор Стебельський (Віндзорський університет, Канада), проф. д-р Орест Субтельний (Йорк Університет, Канада).

Комісія буде співпрацювати із спеціялістами різних українознавчих дисциплін і різних періодів історії України. Головним завданням комісії буде виготовити відповідні матеріяли про термінологію в контексті періодизації українського історичного процесу, починаючи від ранньої доби і середньовіччя аж до найновішого періоду історії України. Заразом комісія зложить для обговорення і затвердження для вживання в історичній літературі список головних термінів (концепцій) з відповідними поясненнями, які охоплюють розвиток українського народу і української держави. Термінологія буде подана в українській, англійській, німецькій і французькій мовах. Також плянується відбути спеціяльну наукову конференцію присвячену цій важливій проблематиці.

Як відомо, тенденційне і фальшиве насвітлення українського процесу безпосередньо в'яжеться з тенденційною і фальшивою історичною термінологією, що її вживають історики в СССР, а також на Заході. Без історичної об'єктивности термінології немислиме насвітлення історії України і українського народу.

У СВІТІ

НЕСПОДІВАНА І ВИСОКА підвишка цін на товари першої потреби в Польщі, в першу чергу на харчові продукти, викликала спонтанну неґативну реакцію населення, а також обидвох профспілок, урядової, яка була створена після ліквідації, чи зглядно заборони діяльности „Солідарности". Лєх Валенса, голова забороненої, але все ще діючої у підпіллі вільної робітничої профспілки заявив в Ґданьску, що уряд і компартія ще й досі приховують від польського народу свої пляни, не зважаючи на підтримку ним (урядом) політики „гласності" в Совєтському Союзі. Несподівано для усіх варшавські лідери підвищили ціни на харчі на 10 відсотків, бензину на 25 відсотків, цигарети і алькогольні напитки на 20 відсотків. Після шістьох років „я перший раз заявляю, що це вже забагато", — відмітив Валенса. Урядова преса і телевізія признаються, що уряд отримав багато протестних листів і телеграм в тій справі.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ СТАРШИНА летунства полковник Авієм Селля, який був замішаний у шпигунську аферу в ЗСА і втримував зв'язок з головним шпигуном Джанатаном Поллардом і його дружиною, зрезигнував зі свого високого посту завідувача великою воєнною базою. Поінформовані особи кажуть, що названий старшина залишиться у складі ізраїльського летунства з неозначеною покищо функцією. Полк. Селля був обвинувачений у Вашінґтоні за те, що він заініціював шпигунську аферу на території З'єднаних Стейтів Америки, завербувавши до цієї праці американського громадянина жидівського походження, аналітика розвідки морської фльоти, який передавав Селлі, чи посередньо його відпоручникам, важливі інформації, строго засекречені Пентаґоном. Як відомо, Полларда засудили на доживотну тюрму. Вчора Селля признався до того, що він завербував Полларда.

КОРОЛЬ ЙОРДАНІЇ ГУССЕЙН, розчарувавшись американською поставою до проблем на Близькому Сході і проволіканням у справі скликання міжнародної конференції для полагодження справи палестинських втікачів, не прибуде особисто до Вашінґтону, куди його офіційно запрошували президент Роналд Реґен і державний секретар Джордж Шулц, але вишле до ЗСА свого прем'єр-міністра Заіда ель-Ріфаі, який буде переконувати американських політиків про потребу скликання конференції по можливости скоро. Якщо місія Ріфаі буде успішною, тоді король Гуссейн прибуде до столиці ЗСА для завершення розмов, — заявили офіційні речники королівської палати в Аммані. Як відомо, король Гуссейн настоює на участі в конференції Совєтського Союзу і Палестинської Визвольної Організації у складі делеґації Йорданії.

М. ТАЧЕР ВИМАГАЄ ВІД М. ҐОРБАЧОВА ДІЛ ЗАМІСТЬ ОБІЦЯНОК

Москва. — Прем'єр-міністер Великобританії Марґарет Тачер, яка у понеділок 30-го березня ц.р., відбула довшу тригодинну розмову з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим у Москві, домагалася від совєтського керівника діл замість обіцянок до яких совєтські громадяни і деякі народи на Заході так привикли, що вони кожну корисну навіть пропозицію розцінюють тепер на рівні урядової пропаґанди, а не як намагання уряду поправити загальну економічну ситуацію в СССР і ситуацію на відтинку прав людини, яка включала б звільнення більшої кількости політичних в'язнів, більшу свободу для релігійних спільнот і перегляд справи надужиття психіятрії для політичних і поліційних цілей.

Ці й багато інших справ міжнародної політики, а також справи поступового роззброєння, зглядно зменшення нуклеарної зброї, були предметом пожвавлених розмов між М. Тачер і М. Ґорбачовим. Три головні теми домінували під час зустрічі, а саме: виведення совєтського війська з Афганістану, підписання договору З'єднаних Стейтів Америки із Совєтським Союзом у справі ракет середнього засягу з атомовими головками і забрання їх з Центральної, Східної і Західньої Европи та права людини. „Ми оцінювали наше погодження із совєтським керівником не на підставі слів, а на підставі конкретних діл і пропозицій" — заявила М. Тачер кореспондентам після розмови в Кремлі.

Як виглядає з інформацій кореспондентів і політичних спостерігачів М. Ґорбачов погодився дискутувати справи прав людини „відкрито і голосно", але не тільки в Совєтському Союзі, але також в інших країнах світу. Британські джерела заявили, що крім розмови з М. Ґорбачовим, М. Тачер матиме довшу зустріч-полуденок з академіком Андреєм Сахаровим і передасть йому листу відомих політичних діячів, які ще й досі сидять в тюрмах і концтаборах. Крім того міністер закордонних справ Великобританії Джеффрі Гов розмовлятиме з міністром закордонних справ СССР Едуардом А. Шеварднадзе про справу злучення роди і також передасть йому листу осіб, громадян Великобританії, які роками чекають на таку злуку.

У політичних і дипломатичних колах в Москві ніхто навіть не сумнівається, що М. Тачер є добрим „амбасадором" Заходу і знаменитим посередником між президентом ЗСА Роналдом Реґеном і М. Ґорбачовим, якщо йдеться про справу переговорів у Женеві, зменшення стратегічної нуклеарної зброї і підписання нового договору між двома надпотугами. Крім того візита Тачер в Москві викликала майже ентузіязм у Великобританії, що без сумніву допоможе прем'єрміністрові у чергових парляментарних виборах, які відбуватимуться незабаром.

Очевидно, великий репрезентативний бенкет на честь М. Тачер, з участю високих совєтських достойників і дипломатичного корпусу, частини з якого передавались через телевізійні сітки, скріпив престиж британського керівника до тієї міри, що М. Тачер стала в центрі уваги світових засобів масової інформації.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ найближчими днями подасть Конґресові звіт про доставу Ізраїлем зброї Північно-Африканській Республіці. Звіт Державного департаменту підготований у зв'язку з прийняттям минулого року законом про санкції проти ПАР, який передбачає, що до 1-го квітня 1987 року Державний департамент повинен повідомити про військові достави, одержані Преторією з інших країн. Такі достави порушують прийняту в 1977 році резолюцію ООН про військове ембарго проти ПАР. Не лише Ізраїль, але й інші країни, такі як Англія, Франція, Швайцарія і Західня Німеччина, продають зброю ПАР. Однак, як сказано у звіті Державного департаменту, із Західньої Европи зброю доставляють приватні торгівці, а з Ізраїля уряд. Відомо, що 18-го березня уряд Ізраїля прийняв рішення не відновлювати військові контакти з ПАР. Це було зроблено під тиском ЗСА і американських жидівських організацій.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН вирішив подвоїти мито на імпортовані японські товари у зв'язку з тим, що Японія порушує укладений в липні минулого року договір про напівпровідники. Мито може заторкнути телевізори, компютори, стереофонічну апаратуру та інші електронічні товари. Білий Дім опублікував список, що включає 19 назв товарів, які продукує японська електронічна промисловість. З цієї кількости будуть вибрані 10, на які мито подвоїться. Остаточний список буде оголошений 17-го квітня. До заходів, запропонованих Р. Реґеном, уже давно закликав Конґрес — як Палата Репрезентантів, так і Сенат, як демократи, так і республіканці. На них наполягало також багато американських промисловців. Однак Р. Реґен, як послідовний прихильник вільної торгівлі, був категорично проти вмішування Уряду у справи вільного ринку. Але відмова Японії жити за законами вільного ринку змусила Президента змінити свою думку.

КОЛИШНІЙ ПРЕЗИДЕНТ ЗСА Джиммі Картер, перебуваючи з неофіційною візитою в Ізраїлі, зустрівся з посадником Вифлеєму арабом Еліязом Фреджом і після цієї зустрічі сказав, що З'єднані Стейти повинні сісти за стіл переговорів з Палестинською Визвольною Організацією. ЗСА не раз заявляли, що не будуть провадити переговорів з ПВО до того часу, поки ця організація не визнає права Ізраїля на існування. Колись і сам Дж. Картер займав таке ж становище. Але після відходу з Білого Дому колишній президент став ще більш „лівим" і почав закликати до переговорів з терористичною організацією. Під час поїздки по країнах Близького Сходу Картер неодноразово різко критикував близькосхідню політику Адміністрації Реґена.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН виконав свою обіцянку, наклавши вето на законопроєкт про розвиток автострад і громадського транспорту. Президент пояснив, що видатки, передбачені законопроєктом (87.5 більйона долярів на п'ять років) не можуть бути схвалені тими, хто має намір не на словах, а на ділі боротися за зменшення дефіциту федерального бюджету. „Якщо американському народові потрібні докази, хто несе відповідальність за дефіцит, то він повинен поглянути на законопроєкт, прийнятий Конґресом минулого тижня", — сказав Президент, показуючи журналістам цей документ, який нагадує за обсягом телефонічну книгу великого міста.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Митна війна між союзниками?

У минулому тижні президент Роналд Реґен несподівано проголосив підвищення на 100 відсотків імпортованого мита на різні електронічні і споріднені вироби Японії. Несподіванка була у тому, що Реґен, вірний республіканській філософії вільної торгівлі і суперництва у приватному виробництві, вперто відмовлявся від протекціоналізму у міжнародній торгівлі. Він твердив, що американські виробничі варстати у всіх ділянках промислу повинні переборювати імпорт вищістю якости американських виробів та повинні новими технічними винаходами зменшувати кошт продукції. Проте у практиці виявилося, що від десяти років дефіцит торговельного балянсу зростав з року в рік і в біжучому бюджетовому році переступив астрономічну суму двох більйонів дол. Безпосередньою причиною накладення такого високого мита на експортовані з Японії товари було застосування Японією неетичного „дампінґу", себто продажу в Америці своїх товарів нижче коштів продукції. Це виразно перечило існуючому американсько-японському договорові, який передбачав згоду японського уряду на добровільне обмеження своєї продукції різних товарів, особливо в ділянці автомобільного, телевізійного й електронічного промислу та добровільне обмеження експорту до Америки.

Закордонні товари, продуковані в Японії, Південній Кореї чи Тайвані знаходили і далі знаходять в Америці масовий збут своєю дешевизною в порівнянні з аналогічними товарами, що їх виробляється в Америці. Причина дуже проста і ясна: робітничі платні в Америці страшенне високі у порівнянні з винагородою, що її дістають робітники названих вгорі далекосхідніх країн. Японія від часу феноменального розвитку свого промислу, що став можливий завдяки двом головним чинникам 1) придумливості і робітливості японського робітника і 2) мінімальним видаткам на зброю, обмеженим конституцією (яку продиктував ген. Даґлес МекАртур, геніяльний полководець, але поганий політик), — відколи сталося те „японське чудо" — Японія веде дуже егоїстичну торговельну політику супроти свого американського союзника. Японські продуценти й експортери використовували факт, що таку ж егоїстичну політику ведуть американські робітничі спілки, які не дивляться на інтерес держави, тільки на інтерес кожного окремого робітника, члена даної юнії. Це цікаве явище, бо американське робітництво не менше патріотичне, як кожна інша американська суспільна верства. Але в даному випадку йдеться про несовісність, демагогію і жадобу гроша провідників робітничих спілок. Тільки в останньому часі трапилися вже випадки, що робітники погоджувалися на деяку знижку їхніх платень, коли бачили, що їхній страйк невідхильно доведе до закриття цілого варстату праці й заробітку. Щоб боротися з імпортом дешевих і якісно першорядних японських виробів (так само з Південної Кореї і Тайвану) — американські фірми почали входити у спілку з японськими та японські фірми засновували свої філії в Америці, де затруднюють американських робітників.

Справа дуже складна, бо має різні аспекти, не тільки економічного, але й політичного характеру. Поставлення бар'єри на імпорт японських товарів деяким галузям американського промислу поможе, але деяким пошкодить: пошкодить фірмам, які найбільше продають оті японські вироби, до яких американський пересічний покупець набрав довір'я та які стали популярними. Ще гірші наслідки можуть прийти у ділянці політики. Теперішній прем'єр Японії Ясушіро Накасоне з правої Ліберально-демократичної партії мав марку найбільшого приятеля Америки і її теперішнього президента Реґена. Гостра реакція Америки проти японського експорту напевно вдарить по популярності того японського прем'єра і його наступник може вести виразно неприхильну Америці політику. Нові торговельні тарифи мають ввійти в силу 17-го квітня ц.р. Під кінець квітня має прилетіти до Вашінґтону Накасоне. Можливо, що термін його приїзду буде приспішений. На всякий випадок вже розпочалися засекречені гарячкові переговори, щоби знайти компроміс, який не допустив би до такого диковинного і світові шкідливого явища, як митна війна між Америкою і Японією, двома союзниками, з яких кожний доконче потребує приязні і співпраці з другим союзником-партнером.

Михайло Кучер

„ПЕРЕБУДОВА", „РЕВОЛЮЦІЯ", „СУМЛІННЯ"

Ґорбачов багато подорожує. Відвідав Владивосток, Комсомольськ, Хабаровськ. Він шукає серед „народу" підтримку для політики перемін. Якщо б тепер жив совєтський гуморист Зощенко, то мав би добрий матеріял для своїх оповідань, за які зрештою його знищено.

Наприклад, покупці в одному із сибірських міст з ентузіязмом оповідали Ґорбачову, що в їхніх крамницях завжди так багато товарів як у день приїзду генерального секретаря.

З того дивний висновок як товарів завжди так багато, то що треба „перебудувати". Режисура зустрічів Ґорбачова з „народом" — чисто совєтська. Наперед відомо хто і що буде питати та які побажання висловлювати. Тому з натовпів, як вітали Ґорбачова, було чути „спонтанні" вигуки „працювати треба", „порядок має бути". А тут довкола того ентузіязму брак.

І ствердив із сумом Ґорбачов — совєтське суспільство опанував дух консумпції, помітний великий упадок моральности:

Ґорбачов дуже часто вживає слово „перебудова" і вирішив, що треба його пояснити. Пояснення вийшло дещо несподіване. „Перебудова" — це не що інше як „революція". Але революцію СССР вже осягнув, то хіба потрібна контреволюція?

Перший раз це слово вжив Ленін 1921 року: „Ми почали перебудову нашої економічної політики". Треба перебудувати людське серце, психологію, розуміння сучасности і насамперед всіх завдань, пов'язаних з великим науковим поступом.

У своїх виступах у Хабаровську Ґорбачов налякав слухачів, згадавши, що незабаром постане Центральний Комітет у справах кадрів. А це вже дихнуло сталінськими способами. Зрештою Ґорбачов часто вживає вирази Сталіна, мало їх змінюючи: „ми не можемо існувати без критики (!), треба боротись із загниванням апарату, з великим зростом бюрократії, знищення приватної ініціятиви, в тому і творчої".

За Сталіна критика і самокритика була страшною зброєю для знищення тих, хто не потрапив зрозуміти генеральної лінії партії".

Ґорбачов також часто вживає вираз „людський фактор" (чинник). Сталін вживав вираз „найважливіше кадри". Притиснений поганим станом СССР, Ґорбачов врешті звернувся до сумління — „Чому так багато працюєте, сумління не маєте"?

Але як виглядала справа „сумління партії" за чорнобільської катастрофи? У серпні 1986 року „Правда" писала, що представники Ради Міністрів які були в Чорнобилі, виявили, що згорілий реактор і досі належно не забезпечений, що не вибудовано досить домів для виселених людей з околиці Чорнобиля, бо „не було цвяхів".

Партійний поет-наймит Євтушенко написав „тріюмфального" вірша, як пожежники гасили чорнобильський вогонь „власними тілами" і тим урятували світ від глобальної атомової катастрофи.

„Літературна Росія" з червня 1986 року написала буквально, що „нуклеарний вибух став прикладом „любови людини" до ближнього?" "

У виступах у Хабаровську Ґорбачов арогантно висловився про „право Совєтського Союзу на Тихий океян". Жадна діюча політика в Азії не матиме успіху без ролі в ній СССР".

Совєтська література вже не може не звернути уваги на кризу в СССР. Зокрема пише про це письменник Астафьєв у журналі „Наш Современник" („Наш Сучасник"). Письменник питає в розпуці „що сталось з нами? Хто кинув нас у прірву зла і нещастя? Хто погасив у наших душах світло добра? Чому все у нас вкрадено і нічого не дано взамін? Тільки атеїзм, скептицизм до всього. „Бога нема, царя не треба". Одначе найсміливіші совєтські письменники приходять до незрозумілого і небезпечного висновку — усьому лихому в СССР винні національні меншини. У нещасті також винне місто, одягнене у закордонні джінси з незрозумілою етикеткою ззаду.

Навіть журнал „Новый мир" назвав совєтську наркоманію „суспільною катастрофою" із макабричним означенням — „навіть катастрофи маємо найкращі". В совєтській літературі починають писати про Бога, але краще не писали б. „Метафізичність комунізму — це поєднання совєтської влади з Богом".

Оксана Соловей

Збіг обставин

Савана дихала жаром. Дощі минули. Рідкі трави ще де-не-де зберігали лишки зеленого, але з кожним днем їх помітно меншало: савана руділа на очах. Поодинокі дерева-парасольки, що повертають листя ребром до сонця і не дають затінку, надавали краєвидного чару. Та ще геть вищі за людину фантастичні замки термітів — жовті або червоні залежно від ґрунту — стреміли в небо шпичастими вершками: достеменна ґотика. Докучав пил. Суховій то здіймав його суцільною пеленою, то крутив у смерчі: химерні білі завої на тлі линялої блакиті. Побавиться, втихне, а тоді — знову. Про себе не дбали, бо як подбаєш? На вечір липка шкуринка обволікала тіло, ніяк не відмиєш. Про себе не дбали, а фотоапарати берегли: клацнеш і миттю — в пластиковий мішок.

Звірі підпускали близько. Ні зебри, ні антилопи не звертали на джіп ніякої уваги. Лев знехотя розплющував сонне око, глипав на з'яву і дрімав далі. Жирафи зацікавлено приглядалися, горловито позували, а то й норовили перебігти дорогу самісінькою машиною. Бегемоти, ті взагалі нічого не чули й не бачили: вистромить голову з води, пирхне, занурить наново. Тільки сторожка красуня-чіта — її „полювали" не один день — враз підняла своїх малят і майже непомітна проти піску подалася геть. Та ще ми самі надали швидкости, коли табун слонів на чолі з гігантом-провідником здумав повернути у наш бік. Слонів не чіпає жодна тварина. Навіть цар звірів лев обходить велетня стороною. Слонів винищують люди. Зрештою, не лише слонів, а й інших, отих гіллясторогих, квіткооких, непарнокопитних... Але особливо слонів та носорогів. Білого носорога ми так і не бачили. Їх досталися одиниці десь на горбовинах Уганди. По Другій світовій війні европейська молодь, перейнята гуманними ідеями охорони природи, рушила в Африку захищати державні заповідники від браконьєрів. Минаємо чепурну могилу одного з таких ентузіястів. Його крихітний літачок потрапив у негоду й розбився.

Немилосердно пражить. На обрії зринуло озеро, оточене пальмами, налить зір. Міраж! Приглянься: ваблива картина зависла в повітрі, не торкається землі. Омана, омана. І все ж... ішов би до тієї знади, мов зачарований. Принадливість фата-морґани незбагненна.

У Міннесоті лютували бурани. Затурбовані співробітники раз-по-раз підходили до вікон: скільки ще намело? І тільки вибухи безжурного сміху - то в тому кінці, то в другому — на мить розганяли похмурий настрій, люди усміхалися. Дівча з'явилося тут недавно. Метке й доброзичливе воно прихиляло до себе нелукавим поводженням і ще, чимось, неозначеним але приємним. Вихованість? Спинилося перед моїм столом, тонісіньке з непокірним русявим волоссям: мій тато — українець з Буковини. Ми так вас просимо, ми так просимо, прийдіть у гості, покажіть нам прозірки з Африки. Ми так просимо!

— Перемагаю сильний внутрішній спротив (чого раптом мені так не хочеться? Лякає віхола?). Згода.

Зустрічали гуртом на порозі: дівча, молодший брат з бісиками в очах, жартівник батько. Мати, австрійка, поралася в кухні, готуючи вечерю. Затишок, добробут.

Я охоче розповідаю про подорожі. Тим паче, коли відчуваю щире зацікавлення слухачів. Прозірка за прозіркою повертали мене в недавнє минуле, що вже здавалося витвором уяви. Палахкотять дивовижні квіти. Височіє рідколисте дерево, поспіль укрите дрібненькими жовтими пташками, наче квітами. Стоїть, заховавши голову в пісок, струсь на фоні хмаросягів Найробі. Слони притрушують один одного червоною землицею, рятуються від кусючих комах. Жінки племени масаї красуються незчисленними разками намиста. Відпочивають лелеки з України, їм незабаром вирушати в зворотну путь. Неквaплива розповідь.

Схвальний шепіт глядачів. І раптом — зойк! А за ним злива слів, англійських, німецьких. На екрані могила загиблого пілота. Чіткий напис на постаменті хреста. А під хрестом — син їхнього знайомства з Австрії.

Швидко по цьому дівча змінило працю і зникло з обрію.

Шляхи Господні несповідані.

Ярослав Татомир

ВИСОКІ ШКОЛИ — РОЗСАДНИКИ МАРКСИЗМУ

(Accuracy in Academia, "Campus Report", 1275 K St. N.W. Washington, D.C. 20005)

Було це приблизно перед десятьома роками. Я йшов попри Ля Саль університет, широковідому католицьку високу школу у Філядельфії. Коли я зблизився до одного з виїздів з цього університету, мою увагу звернуло дороге, відкрите спортове авто, яке ждало на змогу виїхати із університетського комплексу.

Я глянув на водія цього спортового авта й — остовпів. За керівницею сидів — Кастро! Військова блюза цього самого крою, що я бачив на телебаченні та у пресі, така сама шапка військового типу, така сама борода і довге сиґаро в устах... Тільки лице багато молодше. Син Кастра? Копія Кастра?

Тоді я усвідомив собі все безглуздя цієї картини: для цього синка багатих батьків, який більше, як пересічний громадянин Америки користає із усіх матеріяльних та великих демократичних свобід цієї країни, ідеалом чи взором для наслідування є лівий диктатор, ворог його батьківщини.

Тоді, як і багато разів перед і після цього, коли я бачив у пресі чи на телебаченні як американські студенти палили американські прапори, маршували із прапорами комуністичного В'єтнаму, руйнували приміщення військового вишколу в університетах і коледжах і т.п., я питав себе: Чому? Де патріотизм цієї молоді? Під чиїм впливом є ця молодь? Хто її виховує? Хто сполоскує її мозки?

Маркс і Маркюз

Частинну відповідь на ці питання отримав я теж приблизно перед десятьма роками, коли американська преса принесла вістки про велику, агресивну демонстрацію, що її влаштували французькі студенти у Парижі.

Звітуючи про цю демонстрацію, преса писала, що французькі студенти несли транспаранти із гаслом „Маркс і Маркюз".

Усі ми знаємо хто був Маркс, автор теорії, яка у нашому столітті спричинила жахливі переслідування і смерть біля 100 мільйонів невинних людей, переважно хліборобів і їхніх родин у СССР, Китаї, Камбоджі та інших країнах. Але хто був чи є Маркюз?

Герберт Маркюз народився у Берліні у 1898 році. У 1934 році він з причини протижидівських переслідувань переїхав до ЗСА. Тут він викладав філософію у кількох університетах. Маркюз спирав свою філософію на теорії Маркса із домішкою Геґеля і Фройда, проповідував у викладах та у публікаціях революцію робітничих мас. Маркюз сподівався що каталізатором тієї революції стануть студенти і чорні. Помер у 1979 році.

Маркюз помер, але це не скінчило марксизму у високих школах ЗСА. Місячник „Кемпус Ріпорт" подає що у високих школах ЗСА 10,000 професорів є марксистами. Проф. С.М. Ліпсет з Гувер інституту думає, що ця цифра правдоподібно вища як 10,000.

У зв'язку з цією великою кількістю марксистів між професорами високих шкіл, із їхнім впливом на студентів та у зв'язку із рухливістю, агресивністю та цілеспрямованістю лівих груп, студенти у деяких високих школах є індоктриновані професорами-марксистами, лівими студентськими часописами та є під тиском лівих студентських організацій. У цей сам час „моральна більшість" є, як звичайно, інертна, ідейно розгублена, незорієнтована, нецілеспрямована і незорганізована...

Ред Ірвайн організує оборону

На щастя, у 1986 році постала організація, яка поставила собі завдання протидіяти лівим впливам у високих школах. Назва цієї організації — „За точність у високих школах" (Accuracy in Academia). У дальшому будемо вживати скорочене англійське означення цієї організації — AIA.

Очолює цю організацію визначний публіцист, дотепер відомий як „Бич Божий" на лівизну у засобах масової інформації Ред Ирвайн.

Тут варто згадати, що у травні минулого року Ирвайн помістив у тижневику „Вашінгтон Інквайрер" знамениту статтю — „Скандал у Департаменті справедливости", дуже критичну до ОСІ.

AIA почала видавати з початком 1986 року місячник „Кемпус Ріпорт".

Завдання, що їх собі поставила AIA та „Кемпус Ріпорт" це — слідкувати за лівою пропагандою з університетських катедр, протидіяти цій пропаганді, бути у контакті із студентами і помагати цим одиницям з-поміж студентів і студентським організаціям, які борються проти лівої пропаганди на терені високих шкіл і т.п.

Дуже надійним явищем є те, що співробітниками Ирвайна в AIA та у „Кемпус Ріпорт" є переважно молоді, талановиті публіцисти і письменники, які щойно або недавно покінчили високі студії і добре знають та розуміють політичні умовини у високих школах і серед студентства.

Місячник „Кемпус Ріпорт" є невеликий об'ємом (вісім сторінок великого формату) але є знаменито редагований, стоїть на високому інтелектуальному і журналістичному рівні і від першої до останньої сторінки є виповнений дуже цікавими репортажами із високих шкіл та статтями про комуністичну пропаганду, що її ведуть деякі професори.

Із цього місячника довідуємося, наприклад, що 10,000 професорів високих шкіл є марксистами; що більшість

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЕВРОПЕЙСЬКІЙ ЕКОНОМІЧНІЙ спільноті минуло 30 років. 27-го березня 1957-го року уряди шести европейських держав підписали Римський договір, який поклав початок цій організації. Відзначити тридцятирічний ювілей до Риму приїхали представники шести країн-засновників Франції, Італії, Західньої Німеччини, Бельгії, Голляндії і Люксембургу і шести країн, що приєдналися до нього пізніше — Великобританії, Данії, Ірляндії, Греції, Еспанії і Портуґалії. Виступаючи на відкритті ювілейної сесії, президент Европейського парляменту Генрі Пламб сказав, що в перші 30 років члени спільноти зробили багато для економічної єдности Західньої Европи, а в наступні 30 років їм треба добиватися єдности політичної.

Іванна Старощак

УКРАЇНСЬКІ ПОСЕЛЕНЦІ В БРАЗИЛІЇ

II.

Отець Петро оповідав, що в нього не було темного убрання, в якому звичайно ходить священик. Щойно громада в Жанґаді, по одержанні пакунків, підшукала йому маринарку і чорні штани. Черевиків шукали довше, і тільки в п'ятому пакунку знайшли. Це й є його убрання, іншого він не має. Я питаю його: отче, де у вас береться та охота до праці у таких тяжких обставинах, та енергія до тих безконечних поїздок для обслуження вірних? Відповідь була ось яка: Бог дає мені цю силу й витривалість, бо духовні надбання вищі над матеріяльні. А хто ж дасть той духовний корм моїм вірним, які живуть от там, поміж тими горами-лісами, тими болотяними дорогами? Вони всі мої діти, а я їх батько. О. Петро веде розповідь далі, а я в його голосі вичувається надзвичайна доброта: Самі переконаєтесь, що я маю рацію, як тільки приїде до колоній і побачите моїх людей. Минулої неділі я заповів громаді ваш приїзд із Америки. Я заповів молебень в намірення вашого здоров'я. Вони всі прийдуть вас привітати, хоча мешкають далеко, бо ви перші відважились нас відвідати. Вони не принесуть вам подарунків, бо самі бідні, але принесуть вам їхню доброту, їхні щирі серця та молитви (мені знову покотились сльози по щоках).

Протягом двох годин ми приїхали до Кольо Жанґада До Сул. Заїхали під церкву св. Духа — малесенька дерев'яна церковця. На нас чекали вірні цієї громади. Прийшли всі, хто жив: старенькі віком люди, прийшли жінки, молодь, діточки. Всі повбирані в убрання із пакунків, які в числі 23 вислала наша громада Пресвятої Діви Марії при допомозі відділу Православної Ліґи, де отцем є Петро Натишин. Я не вірила своїм очам, коли на одній жінці пізнала свою суконку.

Люди дякували за ці речі, бо в іншому випадку мусіли б прийти в старенькому убранні. Одна старенька 82-літня жінка сказала, що вона о год. 5-ій ранком вийшла з хати і горами йшла, щоб на час прийти на заповіджений молебень, і в год. 9:30 ранку вже була біля церкви. По відправі, в якій взяла участь вся громада, всі повиходили надвір. Немов би провидіння Боже, з-поміж понурих, темних хмар вийшло сонечко, дощ перестав падати, і це сонечко якимсь дивним сяйвом освітило ту маленьку церкву, тих людей, що оточили її, ті гористі, стрімкі поля і це все здавалося чимось чарівним.

Коли я почала говорити з людьми та побачила ці добродушні лиця, з яких променіла щирість, то мені мимохіть пригадались минулі роки і в одну хвилину я побачила себе на рідних землях Галичини, у тих віддалених українських селах, в яких приходилось в той час учителювати. Пригадались мені ці щирі сільські люди, ці гарні діточки, яких я так щиро любила. Але ж я в Бразилії, між такими самими добрими та щиросердечними людьми... Я не всилі описати своїх почувань.

Нас запросили до великої залі, що її називають культурним домом. Цей дім був недавно людьми відновлений, завдяки добродієві з Канади, який вислав на його ремонт 500 дол. Селяни покрили його новим дахом, понаправляли стіни, в дошках яких були великі діри, помалювали — раді, що мають де сходитись.

Під час перекуски, яку позносили вони самі, я питалася чи дійшли всі пакунки вислані на адресу їхньої громади. Всі як один твердили, що отримали всі пакунки. Дякували за таку велику допомогу, та запевняли, що моляться за тих добрих людей в Америці. Всі відспівали „Ще не вмерла Україна" — треба було мати кам'яне серце, щоб не заплакати зі зворушення.

Під час тої скромної гостини „чим хата багата", де не було столів, а їх заступали дошки, я привітала громаду від українців Америки і Канади, як рівнож від Об'єднання та просила не забувати про свої традиції, свою культуру та свою рідну українську мову. Я навела їм слова Тараса Шевченка (питалася чи вони знають, хто такий Шевченко — всі відповіли — знаємо), який закликає: „І чужому научайтесь, свого не цурайтесь — бо хто матір забуває, того Бог карає". Я пояснила, що, кажучи „матір забуває", Тарас Шевченко мав на думці свою віру, культуру, свої традиції та свою мову. Бо без знання української мови ви загубитеся в вирі цього португальського життя.

Люди почали плакати. Питаю одну жінку, чого ви плачете? Вона відповідає: „Не тому я плачу, що ми бідні, але тому, що ми забуті, в той час, коли інші помагають. Я впевняла, що люди в Америці добрі — вони напевно поможуть, що наше Об'єднання Сестрицтв в Америці рівнож допоможе. За хвилину старші затягнули „Не пора, не пора" і цією піснею ми попрощались, хоч тяжко було залишити тих людей.

Нас чекала дальша дорога до другої колонії віддаленої також 250 км., колонії що зовуть її Ґонсальвес Жуньор. З огляду на віддаль, ми по дорозі заночували в містечку Іраті. Виїхали раненько. Дорога не легка, камениста, великі болота — один жах. Здавалося, що їй кінця не буде і що ми в тих болотах так і залишимося. Наш провідник, проф. Плахтин, який мужньо провадив авто, впевняв нас, що вже недалеко. Він це повторяв не один раз і ми перестали йому вірити. По трьох годинах такої їзди ми виїхали на кращу дорогу, зате зустріли великі гори.

О год. 12-ій пополудні ми приїхали під церкву свв. апп. Петра і Павла. По дорозі всюди зустрічали маленькі, розміром 10x12, дерев'яні хатки, в яких живуть наші поселенці. У деяких хатах нема вікон, а в інших — дверей, і живе в них четверо або й більше душ. Що за образ — треба бачити, щоб повірити. Біля церкви привітала нас також вся громада. Який живий, прекрасний образ. Люди з'їхалися на фірах. Двадцять підвод. Коні іржуть, немов би й вони вітають. Людей багато, включно з малесенькими дітьми, що їх матері на руках поприносили. Зібралось понад 100 осіб. І знову всі повбирані з пакунків з числа 28, що й сюди прислала церква свв. апп. Петра і Павла в Карнеґі, Па. при допомозі о. прот. Мирослава Глинського, добродійки Олі та відділу Православної Ліґи на чолі з Е. Мицьо. Це знову було великою несподіванкою для нас.

Як і в попередній громаді, там і тут всі дякували за допомогу, а діточки підходять та подають ручки — вони рівнож дякують. Що за миле почуття.

Поглянула довкола, а тут гори височезні, а на них поля наших хліборобів, засаджені переважно квасолею. Питаю: як ви добираєтеся на верхи тих гір, це ж в голові не міститься. Відповідають, що держаться кущів і обробляють все руками сапою, бо плугом неможливо із-за каміння. Я дійшла до висновку, що наші селяни тут живуть в далеко гірших умовах ніж жили в Україні.

(Продовження буде)

Відрадне явище

Щораз то частіше б'ють дзвони на сполох в Америці, бо підпора її майбутности, — її молодь, — пропадає в рядах наркоманів. Жителі Білого Дому турбуються долею держави, бо молоді люди, замість здобувати знання у середніх і вищих школах, перетворюються у злочинців під впливом наркотиків.

Яким же відрадним явищем серед тієї тривоги являється наша українська молодь, коли про її успіхи читаємо на сторінках часописів чи журналів. Знаємо тих молодих людей чи ні, не робить це ніякої різниці. Наші серця тьохкають радістю, із захватом ковтаємо кожне слово та й, склонивши голову перед Господом, дякуємо Йому за ласку, що молода людина нашого народу вибрала праведний шлях.



Д-р І. А. Лисейко

Численні українські громади можуть похвалитись успіхами їхньої молоді. Не стоїть позаду й наша чикаґська громада. Ряди її професійних сил з кожним роком зростають. Як же невимовно радісно, коли молода людина розвиває свою професійну працю серед рідного народу. Буває і так. Молоденька панна — доктор оптометрист стає на працю в околиці, що носить назву „Українське Село". Та це не все: активно працює в організації української молоді Пласт, співає у церковному хорі, де свої сили віддає на прославу Бога і добро своєї парохії св. о. Миколая; належить до організації молодих католиків „Молодь Христові". Чудово володіє українською мовою усно і письмово. Ось така молодь — це бальзам для наших душ; в такій молоді ми бачимо нашу світлу майбутність.

Доктор Ірена Адріяна Лисейко народилася 26-го квітня 1962 року в Чикаго в домі д-ра Івана і Михайлини, що зуміли вщепити в душу своєї доні любов до Бога й до українського народу. Свою освіту почала д-р Ірена Лисейко в українській народній школі св.о. Миколая. З визначним успіхом закінчила матурою школу українознавства і з таким же успіхом закінчила середню школу Іммекюлата, де, крім загальних предметів, докладно вивчила еспанську мову й культуру.

Після двох років в університеті Лайола, вступила до Іллинойського коледжу оптометристики в Чикаго. Не зважаючи на перевантаження працею в школі, посвячувала свій дорогий час фізично й ментально упослідженим, працювала для вбогих у Південній Америці та в різних лічницях і старечих домах околиці Чикаго. Три місяці перед закінченням коледжу співпрацювала з оптомологами та бадала пацієнтів у Чикаго в шпиталі остеопатики. В Іллиної коледж оптометрії здобула звання бакалара очних наук, стала членкою почесного товариства БСК, а 18-го травня 1986 року сповнилася її мрія: осягнула звання доктора опометрії.

Шлях до здобуття мети не був легкий, треба було тяжко працювати, щоб стати професійною людиною, але д-р І. Лисейко змалку загартована була до різного роду зобов'язань, які включали балетну школу, лекції фортепіяну, проби народних танків, гри на гітарі. Вже 1970 року стала служити українській громаді своїми здібностями в молодечому ансамблі „Верховина", де танками, деклямаціями і співом збачувала його виступи не тільки в Чикаго й околиці, але й у містах Европи. Від 1969 року належить до Пласту, спершу, як членка, пізніше, як виховниця у місті й на таборах.

Хоч д-р І. Лисейко молоденька віком, проте багато років праці склала перед простіл Творця і в скарбницю любови свого народу.

У своїй професійній праці д-р Лисейко виказала небуденні здібності в б юрі при 2317 Чикаго аве., і в Очному інституті де працює один день з д-ром А. Левицьким. При Божій помочі та при підтримці української спільноти ця молода сила розвинеться у чудову квітку, що прикрашуватиме своїми здібностями наше „Українське Село" многі літа.

Слава Проців

У БІЛОМУ ДОМІ ПРЕЗИДЕНТ Роналд Реґен прийняв лідера Лейбористської партії Нілла Кіннока і розмовляв з ним півгодини. Після цього англійський лідер сказав репортерам, що якщо він очолить британський уряд, то „залишиться вірним союзницьким зобов'язанням НАТО". Н. Кіннок, який не раз заявляв, що Англія повинна позбутися нуклеарної зброї — як американської, так і своєї, — сказав репортерам, що розмова з Р. Реґеном була „дуже дружньою" і назвав Президента „м'якою" людиною.

ПОПУЛЯРНІСЬ ВІЦЕПРЕЗИДЕНТА Джорда Буша серед виборців за останні два місяці впала, а популярність сенатора Роберта Дола виросла. За даними Інституту Ґеллупа, у січні Дж. Буша підтримували 59 відсотків виборців, Р. Дола — 30. Недавнє опитування громадської думки показало, що тепер Буша підтримують 49 вісотків республіканців, а Дола — 35. Серед виборців з університетською освітою показники популярности віцепрезидента і сенатора дещо інші: за Буша висловились 45 відсотків опитаних, а за Дола — 41 відсоток.

УРЯДОВА КОМІСІЯ ствердила, що японці не придержуються торговельної умови, яка торкається імпорту малих частин до компюторів, що вони її підписали перед вісьмома місяцями. З того приводу американські продуценти вимагають, щоб Уряд примінив відповідні санкції. Така вимога тим важлива, що при кінці місяця квітня має прибути до ЗСА на офіційні відвідини японський прем'єр-міністер Ясуґіро Накасоне.

Студенти...

(Закінчення зі стор. 1)

ча. „Ми будемо старатися популяризувати ім'я Ю. Шухевича і максимально використати існуючу тепер в Совєтському Союзі ситуацію", — заявили згадані представники ТУСМ.

Крім того ТУСМ плянує цілий ряд інших акцій з метою зацікавити молодь ситуацією в Україні і долею українських політичних в'язнів. „Нашою метою є згуртувати якнайбільше число студентської молоді, поділити її на гурти зацікавлення, проводити семінари, лекції і доповіді з різних ділянок життя", — заявила Л. Микитин, яка вже віддав на активно діє в системі студентської організації ТУСМ і дуже добре познайомлена з проблематикою молоді і потребами молодих українців.

Черговою акцією студентства ТУСМ буде похід зі свічками під головною квартирою ОН в дні, 1-го травня для відмічення річниці чорнобильської трагедії; 12-го травня ТУСМ організує панель на тему: „ОСІ, совєтські 'докази', воєнні злочинці". Панелістами будуть: д-р Аскольд Лозинський, проф. Володимир Зарицький, Божена Ольшанівська. Дохід призначений на оборону Івана Дем'янюка, якого судять тепер в Єрусалимі. Під час літа від 9-го до 16-го серпня відбуватиметься черговий ідеологічний семінар ТУСМ на оселі СУМА „Київ" біля Дітройту.

„Як студенти працюємо для активізування українського студентства у вільному світі і громади, але громада повинна підтримати ініціятиву ТУСМ морально і матеріяльно. База є дуже широка. До ТУСМу вступають все нові й нові члени, але для них треба творити відповідну атмосферу, знайти поле зацікавлення", — заявив інший член ТУСМ П. Матіяшек.

Репрезентація ТУСМ взяла участь у недавньому з'їзді ЦеСУС, а в суботу й неділю, 28-го і 29-го березня у панелі на тему: „Що це 'гласність' і як треба її розуміти". Панель відбулася у Вашінгтоні, а доповідачами виступали: Катерина Чумаченко, працівниця в Державному департаменті, Орест Дейчаківський, Гельсінкська комісія ЗСА, Борис Потапенко, працівник у головній квартирі ОН. Модератором панелю був Мирон Василик, директор інформаційного бюра у Вашінгтоні.

У понеділок і вівторок, 30-го і 31-го березня, студенти відвідали сенаторів і конґресменів зі своїх стейтів, побували в Державному департаменті і головній квартирі найбільшої американської профспілки АФЛ-СІО, зложили візиту в Асоціяції для сліпих і там інтервеніювали у справі Ю. Шухевича, який, як відомо, в комуно-московській неволі цілковито втратив зір; розмовляли з представниками профспілки електриків. У понеділок держали стійку зі свічками на сходах Капітолю, звертаючи тим самим увагу американських законодавців на справу Ю Шухевича і трагедію в Чорнобилі.

В суботу і неділю, 25-го і 26-го квітня, якраз у річницю трагедії на чорнобильській енергетичній станції, відбудеться у місті Гаррісбирі, Па., Пленум ТУСМ, до якого готується членство і симпатики, бо там студенти вшановуватимуть жертви Чорнобиля і тих, які потерпіли від цієї нуклеарної катастрофи.

Громада...

(Закінчення зі стор. 1)

дення річниці чорнобильської катастрофи, до якого увійшли: о. Христофор Войтина, ЧСВВ, почесний голова, Степан Самбой, в Америці народжений активіст і політичний діяч, голова, Іван Вітюк, заступник голови, Марія Ґречин, Стефанія Наум, секретарі, Василь Наум, касир, ред .Володимир Левенець, Марія Нестерчук і М. Ґречин — пресові референти, Стефан Боднар і Михайло Галатин, організаційні референти.

В суботу, 25-го квітня, о год. 10-ій буде правитись в українській католицькій церкві Чесного Хреста в Асторії, при 31-12 30-та вулиця (31-ша авеню), Богослужба з Панахидою у якій візьмуть участь усі організації з зі своїми організаційними прапорами, а молодь в одностроях. Після Служби Божої організатори запланували похід 30-ою вулицею до Бродвею, Станвею і 31-ої авеню і до церковної великої залі, у якій відбудется політична частина відзначення двома доповідями в українській і англійській мовах та короткими виступами запрошених політичних діячів

Запрошення вислано до: конґресмена Томаса Ментона, стейтового сенатора Гора Анорато, асемблименів Деніса П. Батлера і Пітера Ф. Валоні. У короткій мистецькій частині виступить співачка-солістка Лариса Маґун-Гурин. Цілістю програми вестиме С. Самбой.

Організатори надіються на численну участь українських громад, не тільки в Асторії, але також сусідніх місцевостей.

Свято в парафії

Ірвінґтон, Н. Дж. (А. Д.) Заходами парафіяльного уряду української православної церкви св. Тройці в Ірвінґтоні, Н. Дж. 22-го лютого ц.р. відбулися святкування , на які прибули не лише парафіяни, але й громадяни з дальших і ближчих околиць.



Головний уряд, члени головного уряду, Контрольна комісія та Мужі довір'я враз з настоятелем парафії о. Сергієм Непрілем.

Світлив: А. К[illegible]

Службу Божу відправив о. протоієрей Сергій Непріль, а церковний хор ім. Д. Бортнянського під вмілою орудою інж. Дмитра Олійника співав під час всіх урочистостей.

Після Служби Божої відбулося заприсяження парафіяльного уряду, членів уряду, Контрольної комісії та Мужів довір'я на 1987 рік, якого довершив о. настоятель парафії, виголосивши відповідну промову та, відчитуючи присягу. Кожний член уряду з піднесеною рукою і свічкою присягав згідно з канонами Української Православної Церкви, її звичаями, обичаями та традиціями українського народу на славу Богові та на добро і користь парафії рідної Української Православної Церкви.



Під час посвячення прапорів (зліва) Василь Янюк, Анна Васьків, о. Сергій Непріль, Христина Олійник і Володимир Васьків.

Акту посвячення американського та українського прапорів, які уфундував Володимир Васьків для парафії, довершив о. Сергій Непріль, на початку виголосивши відповідну промову про значення прапорів та їх ролю в нашій церкві та на розсіянні вільного світу.

О годині 12-ій дня о. настоятель при участи численних парафіян та довколишнього громадянства, як рівно ж кумів Володимира Васьківа, Христини Олійник, Василя Янюка та Анни Васьків, посвятив прапори з відповідними церковними урочистостями, виголосивши відповідне слово до кумів, щоб вони гордо несли ці прапори на славу Богові та на користь нашому народові, розкиненому по континентах світу та на рідній, хоча і поневоленій, але нескореній батьківщині Україні. „Щасти вам, Боже!" закінчив своє слово настоятель.

На кінець церковних урочистостей всі присутні прибули до парафіяльної залі на запусний обід, який приготовило сестрицтво св. Покрови при церкві. Заінтонований диригентом хору „Отче наш" хористи, а відтак всі присутні відспівали, а о. Настоятель провів молитву. Після смачного обіду голова парафіяльного уряду Борис Пропюк привітав коротким словом та дякував усім присутнім за численну участь та звеличання наших святкувань у парафії. Молитвою закінчено цей пропам'ятний день в парафії.

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО

в суботу, 4-го квітня 1987 р., о год. 5-ій по пол. в приміщенні „Самопомочі" в Ню Йорку, Н. Й.

при 98 Друга Авеню

відбудуться

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Домовласників Ню Йорку

Запрошуємо також прихильників Товариства.

Після Зборів ТРАДИЦІЙНА ПЕРЕКУСКА

УПРАВА

Окремих повідомлень не висилаємо.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ
Української Православної Кредитівки в Ню Йорку

відбудуться

в неділю, 5-го квітня 1987 року о год. 1-ій по пол.

в залі

Ukrainian Orthodox Cathedral of St. VOLODYMYR
160-170 West 82nd Street, New York, N.Y. 10024
Tel.: (212) 873-8550

UKRAINIAN ORTHODOX FEDERAL CREDIT UNION
304 E. 9th Street, New York, N.Y. 10003. Tel.: (212) 533-2980

Неділя, 5-го квітня 1987 р.

„ВЕЧІР в УКРАЇНІ"

спонзорує

Ратґерський Університет та Український Клюб

в рамках

ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОГО ФЕСТИВАЛЮ

Час: год. 4-та по пол.
Місце: Ратґерський Студентський Центр
College Avenue, New Brunswick, N J

Вступ $2.00 при дверях

Програма включає:
„ГОМІН СТЕПІВ" — Ансамбль бандуристів, Ню Йорк
„ЧЕРЕМОШ" — Українські гуцульські танцюристи, Філядельфія, Па.
РОМАН ШЕВЧУК — піяніст, Ратґерс Університет
КАЛИНА ЧОЛГАН — співачка, Ню Йорк

Кава і солодке після програми

Паркування за руханковою залею — Senior and Sicard Sts

За докладнішими інформаціями телефонуйте:
247-4472 — Ксеня; 745-9873 — Наталка

Українська Ліга Проти Знеславлення

щиро дякую Родині і Знайомим, за грошеву пожертву — замість квітів в пам'ять

бл. п.

МИКОЛИ ЖУКА

Центральний Комітет УРДП

з глибоким сумом повідомляє про передчасну смерть довголітнього члена ЦК УРДП

ВАСИЛЯ СИДОРОВИЧА КУБРИКА (Ромашко)

що сталася 27-го березня 1987 р. у шпиталі в Мюнхені, Німеччина.

Покійний був від початку існування „Українських Вістей" членом Редакційної колеґії, а від 1952 р. ГОЛОВНИМ РЕДАКТОРОМ „УВ". Потім був протягом багатьох років одним із редакторів Українського відділу радіо „Свобода" в Мюнхені, а згодом Головним Редактором цього відділу.

•

ЦК УРДП висловлює глибоке співчуття Його Дружині, п-ні Гільді, синам, колеґам, приятелям і широкому колові читачів і слухачів з приводу цієї невіджалуваної великої втрати.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ЦК УРДП

МИРОСЛАВ ІВАН
Отець і Глава Помісної
Української Католицької Церкви
і Кардинал Святої Римської Церкви

Возлюбленним у Христі

Ользі й Миколі ПАВЛІВ

Коговз — Ню Йорк — З. С. А.

висловлює щиру подяку Батькам за пожертву 275.-$ а Родині й Приятелям за пожертву 1155.-$ у пам'ять їх Дочки св.п

ОКСАНИ БОГДАНИ ПАВЛІВ

на РОЗБУДОВУ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ СВ. КЛИМЕНТА ПАПИ В РИМІ.

Цим даром Ви засвідчили свою відданість і вірність до нашої Помісної Української Католицької Церкви та причинились до її розбудови й закріплення на славу Божу і добро українського народу.

Ваша жертвенність буде для інших зразком до наслідування. Водночас нехай Всемогучий Господь зішле на Вас свої щедрі дари.

Благословення Господнє на Вас!

+ Мирослав І. Кард. Любачівський

В Римі при храмі Жировицької Богоматері і святих мучеників Сергія і Вакха, дня 6 лютого 1987 р. Б.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 23-го березня 1987 р. по короткій і тяжкій недузі, відійшов від нас у Вічність

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, КУЗЕН і ШВАҐЕР

бл. п.

РОМАН СОТЕР БОГАЧ

проживши 65 років.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 27-го березня 1987 р. з церкви св. Йосафата у Волдгам Крос на цвинтар Cheshunt коло Лондону, Англія.

Горем прибиті:

МИРОСЛАВА — дружина
АНДРІЙ — син
ТЕРЕСА з родиною — сестра в Польщі
ЮРІЙ з дружиною НЮСЕЮ — брат у Швеції
МИРОСЛАВ з дружиною МАТІЛДОЮ — брат в Чехо-Словаччині
ЛІДІЯ ХМІЛЬ з мужем МИХАЙЛОМ — сестра
Ближча і дальша Родина в ЗСА і Польщі

Чи справа купівлі землі в Бразилії є ще актуальною?

Таке питання напрошується, коли приходять до нас листи, повні підозріння і наклепів на Отців Василіян, мовляв, вони використовують бідних людей, обертають купно земель: маєтки для себе, будують собі величанські люксусові доми, а люди живуть у крайній бідноті, навіть у курних хатинах. Або коли приходять листи повні підозріння і сумнівів, зокрема, коли в тих листах є якась лепта на землю, чи вона дійде до призначеної цілі. Коли — лише одна-дві особи пришлють якогось чека, а інші, як — поодинокі — люди, так і — організації замовкли, коли від червня лише одна організація з Канади вислала пожертву, та й „урядово" через Центральну Репрезентацію, вимагаючи документів, бо, мовляв, „треба усунути сумніви".



Родина Михайла Іваницького, одна із 54 родин, які набули землю через посередництво ЗУАДК жертводавців із ЗСА й Канади.

Найперше мушу признатися, що справу купівлі землі я започаткував ще в 1983 році. Дивлячись на велике число безземельних, а в тому справді бідних родин: без молока, без ліжок, бо діти сплять на підлозі не в одній родині, без ресурсів для зберігання здоров'я, без дороги, без науки дітей у вищих школах і т. п., використав нагоду, коли трапилася земля, площею 23 гектари і, маючи церковну фінансову резерву, купив ту землю і сьогодні на ній, як на своїй, працює дві родини, з яких одна має 11 дітей, а друга — семеро. Сьогодні вони мають свої коні, корови, їхні діти вчаться у гімназіях. Після того купив й інші. Звітував я про це, будучи в ЗСА й Канаді в 1985 і 86 роках, але було домагання, щоб сформувати комітет. Тому при допомозі і співпраці Отців Василіян — Василя Зінька — редактора, Василя Цимбалістого, пароха в Прудентополі, та при співпраці Сестер Служебниць, Катехиток Серця Ісусового та чільніших парафіян як Діонізія Опушкевича, Маркіяна Антонова, д-ра Володимира Ковальчука, адвоката д-ра Елія Шафранського, інженера Антона Тихого й його співпрацівника Давида Рудика, Йосифа Рудика, Володимира Жирого, Данила Морського, Вілсона Макогона, Лідії Савицької, Вероніки Богатчук, Володимири Лукавої і Наталії Лабяк, Лаври Шуберт, Василя Миськів, Павла Бойко, зформовано Земельний Комітет 31-го травня 1985 року, який має сьогодні назву Громадсько-Господарський Комітет Земельного Фонду, а в урядовій мові — Асоціяція св. Йосафата в Прудтополі. До цього Комітету, як репрезентанта, належать члени з УХСоюзу, з Товариства Прихильників Української Культури, репепрезентанти Католицької і Православної Епархії і репрезентант „Соборности". Домову про приналежність Земельного Комітету в Прудентополі до Центральної Української Бразилійської Репрезентації в Куритибі підписано в Куритибі 25-го серпня 1985 року. Підписали її д-р Альфонс Антонюк, голова Центральної Репрезентації о. Петро Бальцар, ЧСВВ, голова Земельного Комітету, й д-р Микола Ценко, представник ЗУАДК-у з ЗСА. Відтоді почалася більша інтенсивна праця Комітету, бо й ЗУАДК прислав свою допомогу й десятки українців з ЗСА й Канади, а навіть з Австралії посилали поодинокі пожертви на руки голови Комітету. Зрештою, про це було вже в американській і канадській, українській пресі.

Після загальних зборів ЗУАДК у Філядельфії 7-го червня 1986 року приготовано контракт між ЗУАДК і Земельним Комітетом у Прудентополі, який підписали зі сторони ЗУАДК-у д-р Олександер Білик, голова, д-р Богдан Гнатюк, скарбник, д-р Іван Скальчук, екзекутивний директо і проф. Олександер Татомир, секретар Екзекутиви. Від Земельного Комітету підписали: Петро Бальцар, ЧСВВ, голова; П. Володимир Жирий, скарбник, Діонізій Опушкевич, екзекутивний директор і Данило Морський, секретар. Точки контракту зобов'язували одну і другу сторони. Між іншим Земельний Комітет мав здавати щопіврічний звіт, який вислано 3 грудня 1986 року.

Деякі точки можливо було виконати щойно після відповідного часу, а деякі показалися неможливими як, наприклад, урядовий представник ЗУАДК-у на Бразилію, чого держава не дозволяє.

В міжчасі прийшло ще одне домагання, щоб змінити назву Земельного Комітету в урядовій мові, щоб не було згадки про св. Йосафата.

Вже вислано до ЗУАДК-у фінонсовий звіт, що охоплює роки 1983-1986. Закінчуємо виготовляти контракти з 54-ма родинами, які за той час за посередництвом голови і цілого Комітету набули 483, 6 гектарів землі, й ці контракти цими днями висилаємо до ЗУАДК-у в ЗСА і Суспільної Служби в Канаді. Вже залогоджено справу зміни назви Комітету з Асоціяції св. Йосафата на Асоціяцію українців-бразилійців для земель у Прудентополі.

Коли допомога з-за границі дуже обмежилася, мусимо рятуватися тим, що все ж таки дехто пришле й тим, що складають тут, зокрема ті, що набули землю і частини її сплачують продуктом. Це, однак, праця „слимака", бо щоденно зголошується бодай три свіжі родини, які просять допомоги для закупівлі землі. Ці родини досі винаймали інших людей, багатіших, на третю частину, або наполовину, але коли вже другий рік не зібрано доброго врожаю із-за посухи, чи дощів, то такій родині, що винаймала, дуже мало залишалося на прожиток. А до того, щоб купили коня, корову, плуг, віз і т. п., дуже далеко.

Тому знову звертаємося до шановного та жертвенного громадянства у ЗСА і Канаді з такими проханням:

1. Не вірити наклепам на Земельний Комітет, чи на ОО. Василіян, а зокрема, на його голову, що тут, мовляв, є якесь обдурювання, визиск, чи щось подібне.

2. Зрозуміти, що потреби десяток українських родин у Бразилії, ще дуже великі, передусім таких, що не має місця навіть де хату побудувати.

3. Бути певними, що дотеперішні допомоги від ЗУАДК-у й інших жертводавців, дійсно вжиті для закупу землі, для безземельних і малоземельних родин, що доказує звіт.

4. Зрозуміти, що тутешні люди самі неспроможні стати на ноги, бо вже їхні батьки жили в будках, без власної землі, і вони не мають ресурсів, щоб покращити долю своїх дітей.

5. Бути переконаними, що гріш, вкладений у землю, відтак повертається до Комітету місцевого і цей гріш обертається на купно нових земель.

6. Не осуджувати ЗУАДК-у, що він домагається повернення грошей для себе.

7. Робити й свої тестаменти (бодай частинно) на Земельний фонд, щоб приспішити матеріяльне та культурне піднесення нашого брата в Бразилії, а не щоб з тяжко зароблених грошей користали держави, навіть вороже до нас наставлені.

8. Щоб свої пожертви, коли хочуть звільнення з податку, пересилати через ЗУАДК, який ті жертви перешле до Земельного Комітету, а в тамошній пресі подасть імена жертводавців.

9. Прийняти до відома, що коли забезпечиться околиці Прудентополя, чи навіть і в короткому часі, є в пляні, щоб подібні комітети, рівнож злучені з Центрального Репрезентацією, заснувати і в інших осередках нашого поселення у Бразилії

10. Щоб у всяких сумнівах в майбутньому звертатися безпосередньо до Комітету в Прудентополі, чи вислати на перевірку своїх репрезентантів, щоб тут на місці справу розглянули.

11. Прийняти до відома, що всі члени Комітету, крім секретарки, працюють безкоштовно.

Довіряючи ЗУАДК-ові, Суспільній Службі та іншим організаціям і поодиноким людям доброї волі, сподіємось, що справа успішно буде продовжуватися, що покажемось українцями правдиво християнськими та жертвенними.

Подаю імена нових жертводавців на Земельний Фонд: Н. Н. — Місісаґа — Канада 1,000 дол. кан., Осип-Марія Васьків, Елмвуд, ЗСА 300 дол., Жак Красіцький, Дітройт, ЗСА, 20 дол., Іванна Мох, Торонто, Канада, 20 дол., Ярослав Лучанко, Філядельфія, ЗСА 20 дол., Ольга Овсянецька, Ню Йорк, ЗСА 200 дол., Ольга Чуй Етельберт, Канада, 100 дол. кан., д-р Мирон і Ольга Федорів, Філядельфія, 10 дол., Суспільна Служба, Торонто, Канада, 1,000 дол. кан., Йосиф і Анна Губчаки, Цюріх, 10 дол.

о. Петро Бальцар ЧСВВ

Високі...

Закінчення зі стор. 2.

студентів Школи журналістики Колюмбійського університету в Ню Йорку (які у найближчих роках будуть писати статті на політичні теми у часописах, коментувати події на телебаченні тощо) цінять Кастра вище як президента Регена, але теж читаємо там про студентів які борються проти комуністичної пропаганди у високих школах та про допомогу, включно з фінансовою, яку вони отримують у цій боротьбі від AIA.

Річна передпата „Кемпус Ріпорту" є тільки 15 дол. Це невелика ціна за змогу пізнати і зрозуміти політичні умовини і впливи, що діють на наших дітей чи внуків у високих школах.

Варто подати, що проти AIA і „Кемпус Ріпорту" дуже живо, зареагували різні ліві організації студентів і професорів і навіть московські „Ізвєстія", і що AIA і „Кемпус Ріпорт" здобули дуже прихильний відгук серед частини студентства.

Ми звичайно зосереджуємо всю нашу увагу й енергію на справи нашого гетто і мало цікавимося і мало знаємо про те, що діється назовні. Зусилля AIA та „Кемпус Ріпорту" поборювати комуністичну пропаганду на терені високих шкіл Америки є такою великою і важливою справою, що ми повинні присвятити їй нашу увагу, пізнати і зрозуміти все зв'язане з цією справою і допомогти добрій роботі AIA та „Кемпус Ріпорту". Тим більше що тут мова про наших дітей і внуків.